

LA HISTÒRIA D'EN CHIQUI

Xavier Margenat - Il·lustracions Pau Morales

Vida de José María Hernández Garnica

**LA HISTÒRIA
D'EN
CHIQUI**

Vida de José María Hernández Garnica

Xavier Margenat

Il·lustracions Pau Morales

1. Uns estius plens d'aventures

Els seus amics li deien “Chiqui” i a ell li agradava que l’anomenessin així. Era un noi un xic callat, més aviat tímid, però molt alegre i simpàtic. S’hi estava molt bé al seu costat, per això tenia tants amics.

José María Hernández Garnica —aquest era el seu nom complet—, va néixer a Madrid el 17 de novembre de l’any 1913. Era el petit de cinc germans, tot i que una de les germanes es va morir abans que ell nasqués. Amèlia i Conxita eren dues bessones i quan eren molt petites van emmalaltir greument. La Conxita es va recuperar, però l’Amèlia se’n va anar al cel.

En Chiqui va fer la Confirmació als cinc anys, com era costum en aquella època, i als set anys la primera Comunió. La mare el va ajudar a preparar-se molt bé per rebre Jesús per primera vegada.

Encara que ell era un bon estudiant, esperava amb molta il·lusió els estius, per una banda perquè passava les vacances a Noja (Santander), a “la Casona”, una casa espaiosa que el seu tiet tenia a prop del mar. Però, el que més li agradava era que allà es trobava amb tots els cosins, que eren un bon grup, i s’ho passaven d’allò més bé.

—Aaaaaah! Compte! Aquí hi ha eriçons!!!

Era molt amic del seu cosí Gabriel, ja que tenien quasi la mateixa edat i compartien moltes aficions. Els agradava el mar i el camp, els animals i la natura. Fins i tot van estudiar la mateixa carrera universitària.

Anaven a banyar-se al mar, feien excursions en bicicleta, practicaven el tenis i jugaven pels jardins de la casa o per les cales de Noja. També els agradava fer llargues passejades a prop del mar. De vegades construïen castells de sorra a la platja, exploraven les cales o es quedaven contemplant com les onades es convertien en milers de guspires d'escuma blanca en batre contra les roques, o observant com els corbs marins es capbussaven en el mar per capturar peixos. També dedicaven temps a estudiar i, sobretot, a llegir —en Chiqui devorava els llibres i gaudia amb les novel·les d'aventures—.

La Casona tenia una bonica capella dedicada a la Mare de Déu del Carme, on un mossèn celebrava la Santa missa cada dia. Els diumenges, en Chiqui, amb tots els seus familiars, assistien a missa.

—Chiqui, anem a l'illa de l'Oliva —va proposar un dia en Gabriel—, diuen que prop d'allà es va enfonsar un vaixell fa molts anys. Podem explorar per veure si en trobem alguna resta.

—Chiqui, anem a l'Illa de l'Oliva a explorar?

—Bona idea, Gabi.

—Bona idea, Gabi! També podem portar un cistell per posar-hi els crancs i els musclos que trobem a les roques.

—Necessitarem una navalla.

—Ja en portaré una. I demà podem anar en bici fins al far del Pescador.

—D'acord!

Van viure un munt d'aventures a Noja, i en guardava molts bons records. Cada estiu es retrobaven en aquella casa i a poc a poc anaven creixent.

Com tots els nois de la seva edat, en Chiqui i els seus cosins seguien les competicions de futbol; i, en una ocasió, quan ell tenia tretze anys, van poder anar al camp de futbol a veure un partit en directe. S'ho van passar molt bé veient com guanyava el seu equip preferit; però, en sortir de l'estadi, ell va caure per unes escales.

—Aaaaaah! —va cridar.

—T'has fet mal? —va preguntar en Gabi.

—Sí. Al costat.

—T'ajudaré.

—Aaaah! Vés amb compte!

Li feia tant de mal que quasi no podia caminar. Per sort, uns senyors que passaven per allà el van portar a casa en cotxe. El va visitar el metge i els va informar que havia

rebut un cop molt fort al ronyó. Es va recuperar aviat, encara que de tant en tant tenia molèsties al ronyó, però ell no es queixava mai. Això va durar catorze anys, fins que es va posar tan malalt que el van haver d'operar per extreure-li el ronyó.

—Sort que en tenim un de recanvi —deia ell, fent broma.